

Arrest

nr. 238 962 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 19 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 maart 2020 met referthenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart over de Servische nationaliteit te beschikken en geboren te zijn op 7 oktober 1997.

Op 26 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister bevoegd voor asiel en migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd is:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: R., S. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Slivovo

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

[...]

(x)2° in volgende gevallen :

[...]

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]

Uit het voorgelegde paspoort blijkt dat betrokkene hier verbleven heeft van (14/08/2019 tot 28/10/2019, van 29/12/2019 tot 03/02/2020 en hier sinds 09/02/2020 opnieuw verblijft. Het gaat hier telkens om een kort verblijf.

Betrokkene heeft de 90 dagen op 180 dagen niet gerespecteerd:

-aangezien de laatste binnenkomstdatum werd geregistreerd op 09/02/2020 start de referentieperiode van 180 dagen op 08/08/2019.

-betrokkene heeft hier 82 dagen verbleven van 04/08/2019 tot 28/10/2019 en 37 dagen van 29/12/2019 tot 03/02/2020, zodoende had hij bij binnenkomst op 09/02/2020 geen recht meer op verblijf.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar zus hem niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op

een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: *“De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”* Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De middelen

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. In het middel zelf voert de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op de samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij citeert de door haar aangehaalde wetsbepalingen en geeft een korte theoretische uiteenzetting. De verzoekende partij stelt dat zij al enige tijd een relatie heeft met E.A. en bij haar inwoont. De verzoekende partij stelt dat ze een stabiel gezins- en privéleven hebben, en dit verder willen uitbouwen. Daarom hebben ze op 20 februari 2020 een aangifte van huwelijk gedaan. De verzoekende partij geeft aan dat zij in België haar leven wenst verder te zetten samen met haar echtgenote. Aan dit familieleven wordt op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk gedaan in verhouding tot het doel dat het bevel om het grondgebied te verlaten nastreeft. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, *in casu* het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM. Dit is een Europees grondwettelijk principe. De verzoekende partij vervolgt dat zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd op basis van een wettelijk basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, *in casu* het artikel 8 EVRM alsook het artikel 12 EVRM of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

De verzoekende partij is van mening dat de bestreden beslissing op disproportionele wijze ingrijpt op haar privé- en familieleven daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, zij gescheiden zal moeten leven van haar echtgenote.

De verzoekende partij is van mening dat de bestreden beslissing niet voldoende werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van artikel 8 EVRM. De verzoekende partij stelt dat er geen rekening werd gehouden met haar familiale toestand. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in artikel 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen. De verzoekende partij betoogt dat: *“Dat de inbreuk op het familiale leven van verzoeker manifest disproportioneel is ten aanzien van de ingeroepen wettelijke vereiste van art. 7, al. 2 van de Vreemdelingenwet : langer in het Rijk verblijven dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen als reden om het grondgebied te moeten verlaten en ertoe zal leiden dat het familiale leven van verzoeker in gevaar is.”*

In haar tweede middel geeft de verzoekende partij vooreerst een korte theoretische uiteenzetting omtrent het redelijkheidsbeginsel om vervolgens te stellen dat volgens haar de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat daar zij een aangifte van huwelijk heeft gedaan en een datum heeft ontvangen waarop het huwelijk kan doorgaan. De verzoekende partij beklemtoont dat zij niet op illegale wijze het land is binnengekomen, maar dat niet van haar verwacht mag worden om naar haar land van herkomst te gaan om haar situatie te regulariseren. De verzoekende partij vervolgt dat: *“Dat verzoeker*

ook duidelijk een en ander niet bewust heeft gedaan, maar welbepaalde redenen had om op 03/02/2020 het land te verlaten en op 09/02/2020 terug binnen te komen.

Dat nu verzoeker in België een huwelijk aangaat en alzo zijn toestand zal regulariseren, het niet meer redelijk voorkomt hem een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen enkel omdat hij bij binnenkomst op 09/02/2020 te snel is binnen gekomen doordat een maximale duur van 90 dagen op 180 dagen niet werd gerespecteerd.

Dat omwille van de behandelingsduur van zijn aanvraag er een algemeen gedoogbeleid wordt gevoerd opzichtsens de aanvrager.

Dat dit in hoofde van verzoeker ook dient te gelden.

Dat het redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoeker de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat hij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

2.1.2. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij de termijn in artikel 6 van de Vreemdelingenwet overschreden heeft. De verzoekende partij is vrijgesteld van de visumplicht, maar heeft de maximale duur van negentig dagen op een periode van 180 dagen zoals voorzien in artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst overschreden. In de bestreden beslissing wordt er gepreciseerd dat uit verzoekers paspoort blijkt dat hij hier verbleven heeft op 4 augustus 2019 tot 28 oktober 2019, van 29 december 2019 tot 3 februari 2020 en opnieuw hier is sinds 9 februari 2020. Daar de laatste binnenkomst geregistreerd werd op 9 februari 2020 start de referentieperiode van 180 dagen op 8 augustus 2019, maar "betrokkene heeft hier 82 dagen verbleven van 04/08/2019 tot 28/10/2019 en 37 dagen van 29/12/2019 tot 03/02/2020, zodoende had hij bij binnenkomst op 09/02/2020 geen recht meer op verblijf." Voorts wordt in de bestreden beslissing gesteld waarom het gegeven dat de verzoekende partij samenwoont met haar partner en een huwelijksdatum werd bepaald, niet automatisch een recht op verblijf geeft. De verwerende partij zet in de bestreden beslissing uiteen waarom er *in casu* geen disproportionele inmenging in haar gezinsleven is waardoor artikel 8 van het EVRM niet geschonden is. Tot slot wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat er geen schending is van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.2.2. Met betrekking tot de ingeroepen schending van het materiële motiveringsbeginsel wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 6 van de Vreemdelingenwet, waarvan in de bestreden beslissing toepassing wordt gemaakt, luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

De vreemdeling die langer dan drie maanden op het grondgebied verblijft van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of die zich verschillende malen achter elkaar, gedurende in totaal meer dan negentig dagen, berekend over een periode van zes maanden, in België of op het grondgebied van deze Staten ophoudt, wordt geacht langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Voor de toepassing van het tweede lid, wordt de duur van het verblijf van de vreemdeling op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staat die een geldige verblijfstitel heeft afgegeven voor een periode van meer dan drie maanden, niet meegerekend.”

In casu betwist de verzoekende partij niet dat “betrokkene heeft hier 82 dagen verbleven van 04/08/2019 tot 28/10/2019 en 37 dagen van 29/12/2019 tot 03/02/2020, zodoende had hij bij binnenkomst op 09/02/2020 geen recht meer op verblijf.”

De verzoekende partij is van mening dat de bestreden beslissing op disproportionele wijze ingrijpt op haar privé- en familielevens daar deze ertoe leidt, dat in geval van uitwijzing, zij gescheiden zal moeten leven van haar echtgenote. De verzoekende partij beklemtoont haar stabiele gezinsleven en haar huwelijksaangifte.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het gaat evenwel om een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie. Het familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het familie- en gezinsleven in de zin van dit artikel waarop hij of zij zich beroept.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar huwelijkspartner betwist wordt. Er moet dan ook het bestaan van een beschermenswaardige relatie worden aangenomen. Er wordt in de bestreden akte ook overgegaan tot een zekere belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Gelet op hetgeen voorafgaat, focust de Raad zijn onderzoek op de vraag of er, gelet op het voorliggende gezinsleven, sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en of in dit verband een zorgvuldige en redelijke belangenafweging is doorgevoerd. Bij dit onderzoek is het van belang of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in de situatie van een vreemdeling die zich heden in onregelmatig verblijf in België bevindt. De verzoekende partij betwist dit niet. Het betreft dan ook duidelijk de situatie van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt, zodat de bestreden beslissing op zich geen inmenging in enig gezinsleven vormt en er dus geen onderzoek moet worden gevoerd overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht familie- en gezinsleven hier ten lande te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, uri e.a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied

van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Zoals reeds werd gesteld, kan uit lezing van de bestreden beslissing worden aangenomen dat het ingeroepen gezinsleven in België in rekening is gebracht en dat in dit verband een belangenafweging heeft plaatsgevonden. De verzoekende partij kan niet worden bijgetreden waar zij het tegendeel voorhoudt. De gemachtigde heeft zich op het standpunt gesteld dat het bestreden bevel niet inhoudt dat zij definitief van haar partner wordt gescheiden. De gemachtigde geeft aan dat de verzoekende partij op een later tijdstip legaal naar België kan terugkeren en de gemachtigde stelt zich op het standpunt dat de tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet disproportioneel is in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het recht om in het huwelijk te treden brengt niet met zich mee dat de gemachtigde van de minister zich in alle gevallen zou moeten onthouden van het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn heeft overschreden. De bestreden beslissing heeft immers geen invloed op het recht van de verzoekende partij om in het huwelijk te treden en een gezin te stichten.

De verzoekende partij betwist in haar middel op zich niet dat het slechts om een tijdelijke verwijdering gaat en dat zij de kans heeft om later op legale wijze terug te keren naar België. Zoals in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, is de verzoekende partij een vreemdeling die is vrijgesteld van de visumplicht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de verzoekende partij over een paspoort beschikt en dat er geen inreisverbod werd opgelegd. De verzoekende partij kan dan ook, zoals voorzien in de Schengenuitvoeringsovereenkomst, na 180 dagen opnieuw het Belgische grondgebied op regelmatige wijze binnenkomen waar zij dan 90 dagen legaal kan verblijven. De verzoekende partij kan ook enkele dagen of weken vroeger terugkomen, maar dan zal zij ook datzelfde aantal dagen of weken minder van een regelmatig verblijf in België kunnen genieten. In elk geval moet de verzoekende partij ervoor zorgen dat zij, zoals wordt gesteld in de bestreden akte, op een periode van 180 dagen slechts maximum 90 dagen op het Schengengrondgebied verblijft. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk of disproportioneel dat de gemachtigde *in casu* heeft geoordeeld dat het slechts om een tijdelijke verwijdering gaat. Indien de verzoekende partij voor een langere periode op het Belgische grondgebied wenst te verblijven dient zij hiervoor de nodige aanvraag in te dienen.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij vanuit haar herkomstland niet op nuttige wijze voor haar gezinsbelangen kan opkomen. Daarnaast blijkt niet dat zij en haar partner via de moderne communicatiemiddelen de gezinsbanden niet tijdelijk verder zouden kunnen onderhouden en al evenmin blijkt dat de partner haar, in afwachting van de mogelijkheid die de verzoekende partij heeft om na enkele maanden opnieuw legaal naar België te komen, niet voor kortere periodes zou kunnen bezoeken in het land van herkomst of elders. In deze omstandigheden blijkt niet dat de bescherming van het gezinsleven tussen de partners wordt miskend.

Gelet op hetgeen voorafgaat is de Raad van oordeel dat het standpunt van de gemachtigde dat de tijdelijke scheiding van de gezinsleden voor de verzoekende partij en haar partner geen disproportionele gevolgen zal hebben, zich geheel binnen de grenzen van de redelijkheid en binnen de relevante rechtspraak van de hogere rechtscolleges situeert. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekende partij en haar partner enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. In elk geval heeft de verzoekende partij geen concrete elementen naar voor gebracht die het tegendeel kunnen aantonen.

Het blijkt niet dat als gevolg van de bestreden beslissing de gezinsbanden noodzakelijkerwijze dreigen te worden verbroken of dat deze beslissing het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat

verzoekende partij en haar partner voor langere tijd geen nauwe contacten meer zouden kunnen onderhouden.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De verzoekende partij maakt geen schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.2.4. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.5. De middelen zijn in al hun onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS